

Свил се тогава коса до един дебел клон: омжрушил се, намржшил се — ще мре.....

Минал пак Малжк Сечко от там, видял го и пак го попитал:

— Косйо, какво си се свил, какво мислиш и се гушиш? Коса мжлчал.

— Косйо, какво си се свил, какво мислиш и се гушиш? попитал пак Сечко,

— Ех..... вчера погребяхме батя, пжк утре е мой ред, казал коса, подхвржкнал кжм земята, мушнал се в един тржнак и не мржднал вече.

И от тогава Черния кос свикнал да се крие из храсти и тржнаци. Само от време на време разперва крила, подхвржква и кацва на някой висок вржх, ала щом си спомни за своя батю, веднага бжрза да се скрие в близките тржни и шубраци.

Ст. Славов.

Зимна буря.

Вжн буря плаче, ридае,
Далечни друми минала;
Ще питам нея — тя знае —
Какво е чула, видяла.

Ще питам бедни дечица,
Как лягат гладни и голи,
За клета тжжна вдовица,
Как се за хлебец тя моли.

Ще питам: в хижа срутена
Бедняка—клетник що чини,
Вжв тая зима студена
До пролет как ще премине.

Ще пратя поздрав на всички—
Да чакат пролет с надежда: —
На хора, цвете и птички,
На всичко тя радост отрежда.

Н. Монеv.